

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
 Διά μῆνας τρεῖς . . . δραχ. 3
 Διά μῆνας ἕξ 6
 ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
 Διά μῆνας τρεῖς 4
 Διά μῆνας ἕξ 7
 Οἱ μαθηταὶ πληρώνουσιν εὐκολίαις
 χάριν τὴν συνδρομὴν τῶν κατὰ
 μῆνα . . . . . δραχ. 1
 Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λε-
 πτὰ 15 ὁ στίχος

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

(ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.)

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήναι, τῆν 14 Φεβρουαρίου 1853.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. διδασκάλοις καὶ
 τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρο-
 μίων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
 Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ.
 Ἑλλήν. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδι-
 αιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότου.
 Πᾶσα βραβεύσις ἐνεργεῖται διὰ
 τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελιοπούλου
 Τυπογράφου.

Ἐκδίδεται ἅπαρ τῆς ἑβδομάδος, κατὰ Σάββατον.

Περὶ Σιβυλλῶν καὶ τῶν προφητικῶν βιβλίων αὐτῶν.

Ὀνομάζοντο Σιβυλλαι τὸ πάλαι προφήτιδες εἰς πολλὰς χώρας καὶ κατὰ διαφοροὺς κειροὺς ὑπάρξασαι. Ἦσαν δὲ αὗται, κατὰ τὴν πίστιν τῶν ἀρχαίων, παρθένοι, αἰτινες, ἐν ἐκστάσει ἐκ θείας ἐπιρρείας γενόμεναι, προέλεγον τὰ μέλλοντα. Τὸ ὄνομα τοῦτο παράγουσί τινες ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ Σίδος (θεός) καὶ θουλή, ἢ ἐκ τοῦ Διὸς θουλή. (Πλατ. Φαιδρ. σελ. 244. Serv. εἰς Aen. iii 445). Ἡ πρώτη Σιβυλλα, ἀφ' ἧς ὄλαι αἱ ἄλλαι ὠνομάσθησαν, λέγουσι, ὅτι ἦτον θυγάτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Νησοῦς. Συγγραφεῖς τινες ἀναφέρουσι τεσσαρὰς μόνον Σιβύλλας, τὴν Ἐρυθραίαν, τὴν Σαμίαν, τὴν Αἰγυπτίαν καὶ τὴν Σαρδίαν (Αἰλ. Π. Ἰστ. IB. 45). Ἀλλὰ κοινότερον ἐπιστεύετε ὅτι αὗται ἦσαν δέκα, οἷον, ἡ Βαβυλωνία, ἡ Λιβυκὴ, ἡ Δελφικὴ, (ἢ πρεσβυτέρα, θυγάτηρ οὔσα τοῦ Διὸς καὶ Λαμίας, καὶ νεωτέρα τις ἄλλη, Πaus. I. 12. 1.), ἡ Κιμμερία, ἡ Ἐρυθραία (καὶ Ἐρυθραῖαι μνημονεύονται ὡσαύτως δύο, πρεσβυτέρα καὶ νεωτέρα, ἧτις ἐλέγετο Ἡροφίλη. Στραβ. ΙΔ' σελ. 645), ἡ Σαμία, ἡ Κυμαία (ἧτις ταυτίζεται ἐνιαχοῦ τῇ Ἐρυθραίᾳ. Αριστ. Θεσμ. 97.), ἡ Ἑλλησποντία ἢ Τρωικὴ (παραβλ. Tibull ii. 5 19.), ἡ Φρυγία καὶ ἡ Τιθουρτίνη (Paus. I. 12. Lactant. Instit. i. 6.). Ἡ διασημοτάτη πασῶν τούτων τῶν Σιβυλλῶν εἶναι ἡ Κυμαία, μνημονευομένη ὑπὸ τὰ ὀνόματα Ἡροφίλη, Δημῶ, Φημονόη, Δημόφωη, Δημοφίλη, καὶ Ἀμαλθεία (Paus. ἀνωτ. Serv. εἰς Aiv. iii. 445. vi. 72. Tibull. ii. 5. 67. Σουῖδ. ἐν λ.) ταύτην δὲ συνεβουλεύθη ὁ Αἰνείας πρὶν καταβῆ εἰς τὸν Ἄδην (Ovid. Met. XIV. 104. XV. 712. Ving. Aen. vi. 10.). Ἀναφέρεται ὅτι αὕτη μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔσθεν (Liv. i.), καὶ εἶναι ἢ, κατὰ παράδοσιν, παρουσιασθεῖσα εἰς τὸν βασιλέα Ταρκύνιον καὶ προσενεγκούσα αὐτῷ τὰ Σιβυλλινὰ βιβλία, ἑννέα τῶν ἀριθμῶν, ὅπως ἀγοράσῃ αὐτὰ (Plin. H. N. xiii: 28. Gell. i. 19.). Ὁ Πausanias μνημονεύει Σιβύλλης τινος, Σάββης ὀνόματι, ἧτις λέγεται εἶναι θυγάτηρ τοῦ Βηρωσοῦ καὶ τῆς Ἐρυμάνθης, ἀγνοεῖται δὲ ἐὰν αὕτη ἦτον Ἰουδαία, Βαβυλωνία, Αἰγυπτία ἢ Χαλδαία. (Paus. I. 11. 5. Αἰλ. Π. Ἰστ. IB. 35. καὶ σημειώσεις ὧδε τοῦ Περιζωνίου.).

Ὅτε τὸ πρῶτον προσήνεγκεν ἡ Κυμαία Σιβυλλα τῷ Ταρκύνιῳ τὰ βιβλία ἔν' ἀγοράσῃ αὐτὰ, οὗτος ἀπεποιήθη τὴν ἀγορὰν ἕνεκα τῆς ζητηθείσης ὑπερέγκου τιμῆς, ἢ δὲ Σιβυλλα ἀπελθούσα ἔκαυσεν ἐξ αὐτῶν τρία. Ἐπιστρέψασα ἔπειτα ἐζήτησε διὰ τὰ μείναντα ἐξ τῆν αὐτῆν τιμῆν, ἣν εἶχε ζητήσει πρότερον δι' ὅλα τὰ ἑννέα. Ἀποποιηθέντος αὐθις τοῦ Ταρκύνιου, ἡ Σιβυλλα ἔκαυσεν ἕτερα τρία, καὶ πάλιν ἐζήτησε διὰ τὰ τελευταῖα τρία τὸ αὐτὸ ποσόν. Ὁ βασιλεὺς τότε ὑπὸ περιεργείας ὠθοόμενος ἠγόρασε τὰ τρία ταῦτα, ἢ δὲ Σιβυλλα ἐκ ποδῶν ἐν τῷ ἅμα ἐγένετο. Τὰ βιβλία ταῦτα ἦσαν Ἑλληνιστὶ πιθανῶς γεγραμμένα, ὡς ἀναμφιβόλως ἦσαν τὰ μεταγενέστερα τοιαῦτα. Εἰ δ' εἶχον οὕτω, ἔπαυται ὅτι προῆλθον ἐξ Ἑλληνικῆς ταῦτα πηγῆς, ἀγνωστον ὅμως πόθεν. Ὁ Niebuhr ὑποθέτει ὅτι προῆλθον ταῦτα ἐξ Ἰωνίας, ἀλλὰ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἐκομίσθησαν ἐκ τῆς ἐν Καμπανίᾳ Κύμης. Ἐφυλάττοντο δὲ ταῦτα ἐν λιθίνῳ κιβωτῷ ὑπὸ γῆν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Καπιτωλίου Διὸς ὑπὸ φυλακὴν δύο μὲν πρῶτον ἀνδρῶν, ἔπειτα δὲ αὐξήθέντων βαθμηδὸν εἰς 10 καὶ ἐπὶ Σύλλα εἰς 15. Δὲν ἦτον ἐπιτετραμμένον εἰς τὸν λαὸν τὸ συμβουλεύεσθαι τὰ βιβλία ταῦτα, εἰμὴ μόνον εἰς τοὺς φύλακας αὐτῶν, κατ' ἰδίαν τῆς Σύγκλητος ἐντολήν, (Ad libros ire) ἐπὶ σπουδαίων περιστάσεων καὶ ἐμφανισμῶν δυσμενεῖας τῶν θεῶν. Ἐμπρησθέντος τοῦ

ναοῦ τοῦ Διὸς, τῷ 82 π. Χ. συγκατεστράφησαν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ φυλαττόμενα βιβλία τῶν Σιβυλλῶν. Μετὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Καπιτωλίου ἢ Σύγκλητος, τῷ 677, ἀπέστειλεν ἐπιτρόπους εἰς πάσας τὰς Ἰταλικὰς καὶ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἰδίως δὲ εἰς τὰς Ἐρυθράς, ἵνα συλλέξωσιν ὅσουςδήποτε Σιβυλλινούς στίχους δύνηθαι νὰ εὑρωσιν. Ἐκ τῶν συλλογῶν τούτων ἀπορρίψαντες τοὺς ὡς νόθους νομισθέντας, ἐτήρησαν χιλίους αὐτῶν, φυλάξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ νέῳ ναῷ τοῦ Καπιτωλίου κατὰ τὴν ἐπιστάσιαν 15 ἀνδρῶν. Ἐπειδὴ δὲ περιεφέροντο εἰς χεῖρας πολλῶν Σιβυλλῶν χρησιμοί, ἢ Σύγκλητος, διέταξε πολλὰκις καὶ συνελήχθησαν πάντες οἱ παρ' ἰδιώταις εὐρισκόμενοι καὶ παρεδόθησαν τῷ πυρί. Ὁ Αὐγουστος ἐποίησε τὸ αὐτὸ, καύσας ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας βιβλία τοιαῦτα, τὰ δὲ γνήσια ἐφύλαξεν ἐντὸς δύο χρυσῶν κιβωτιῶν ὑπὸ τὸ βάρον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Παλατινοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἐδίδετο πλήρης πίστις εἰς πᾶν βιβλίον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιβυλλῶν κυκλοφοροῦν, ὁ Τιβέριος τῷ 772 διέταξε καὶ ἔγεινε νέα ἐξακριβωσις τῶν τοιούτων, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων δὲ ὡς γνήσιων ἐγένετο νέον ἄλλο βιβλίον, τῷ 785 κατ' εἰσήγησιν ἐνὸς τῶν 15 φυλάκων. Τὰ βιβλία ταῦτα ἴσχυσαν ἐπὶ πλείονα χρόνον ἐν Ῥώμῃ, ἢ τὰ χρηστήρια ἐν Ἑλλάδι· ἐπὶ Νέρωνος ἐνεπρήθησαν ἐκ δευτέρου. Ἡ Σύγκλητος, διώρισε νὰ παρατηρηθῶσιν ἐν τοσοῦτῳ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Μαρκομανικοῦ πολέμου, ἦτον δὲ τότε τόσοσιν παρεσθαρμένα, ὥστε καὶ οἱ χριστιανοὶ εὐρισκον ἐν αὐτοῖς προρρήσεις περὶ τοῦ Μεσσίου. Ἡ συλλογὴ αὕτη ἐκάη ἐκ νέου ἐπὶ Ἰουλιανοῦ (363. μ. Χ.), καὶ ἄλλη τετάρτη συλλογὴ ἔλαβε τὴν αὐτὴν τύχην ἐπὶ Ὀνορίου (392) ὑπὸ τοῦ Σιλιχᾶνος· καὶ ὁμοῦς εὐρέθη πέμπτη ἐπίσης γνήσιος θεωρουμένη συλλογὴ. Ὅτε περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔκτου αἰῶνος ἐπολιορκεῖτο ἐν Ῥώμῃ ὁ Βελισάριος ὑπὸ τῶν Γότθων, δύο Σιβυλλῶν στίχοι ἐθεωρήθησαν προλέγοντες, ὅτι ἡ πολιορκία ἤθελε διαρκέσει πέντε μῆνας, ὅπερ ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἐπαλήθευσεν. Ἡ καὶ νῦν σωζομένη Συλλογὴ τῶν χρησμῶν τούτων, πληρεστάτη εὐρισκομένη ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Γαλαίου (Αμστελὸδαμον. 1689) εἶναι νεώτερον γέννημα καὶ οὐδόλω γνήσιον θεωρούμενον. Ἡ Συλλογὴ αὕτη ἐποιήθη κατὰ τὸν δεύτερον αἰῶνα, ὅτε οἱ Σιβυλλισταὶ λεγόμενοι ἀπήγγελλον ἐμμέτρους χρησμούς, τοὺς ὁποίους γράφοντες ἄλλοι, Σιβυλλινὰ βιβλία ὠνομάζον. Περὶ τούτων ἔγραψε Λατινιστὶ Πραγματεῖαν ὁ Θεολογίριος.

—000—

Περὶ τοῦ Θεσσαλικοῦ πολιτεύματος.

Οἱ Θεσσαλοὶ ἦσαν θεσπρωτὶς φυλὴ, ἐκ τῆς ἐν θεσπρωτίᾳ Ἐφύρας καταγόμενοι. Ἰπὸ τὴν ὀδηγίαν ἀρχηγῶν ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἡρακλέους, ὡς λέγεται, εἰσέβαλον εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ἔπειτα ὀνομασθείσης Θεσσαλίας, ἀποβαλόντες ἐντεῦθεν ἢ ὑποχείριους ποιήσαντες τοὺς τῶς τὴν χώραν ταύτην οἰκοῦντας Αἰολεῖς, καὶ εἰς τὴν τῶν πενηστῶν τάξιν ὑποβαλόντες, ὠνόμασαν τὴν κεκτημένην χώραν ἀπὸ Αἰολίδος Θεσσαλίαν. Ἐπιδραμόντες μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῶν ἄλλων τῆς χώρας μερῶν, καὶ κατακτησάμενοι τὰς εὐφορωτέρας πεδιάδας, κατέστησαν ὑποτελεῖς αὐτοῖς τοὺς Περραιβοὺς, τοὺς Μάγνητας, τοὺς Φθιώτας Ἀχαιοὺς καὶ ἄλλους ὁμόρους λαοὺς. (Διόδ. Δ. 57. Θουκ. Β. 101. Δ. 38. Η. 3. Ἀριστοτέλης πολ. Β. 6.) Τούντεθεν οἱ τὴν Θεσσαλίαν οἰκοῦντες ἀπέτελουν τρεῖς τάξεις διακεκριμένας, παραπλησίως τοῖς τὴν Λακωνικὴν οἰκοῦσι, πενήστας, περιοίκους καὶ Θεσσαλοὺς. Καὶ οἱ μὲν πενήσται ἦσαν ὡς οἱ ἐν Σπάρτῃ εἰλωτες, οἱ δὲ περιοῖκοι διαμένοντες εἰς τὰς μὴ ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν κατασχεθείσας χώρας, ἐτέλουν μὲν φόρον αὐτοῖς, ἦσαν ὁμοῦ ἐλεύθεροι, χωρὶς

Ιδιαίτεροι καταστάσεις αρχαίων τινων ἐξόχων ἀνδρῶν, ὑπολογισθεῖσαι εἰς Ἀγγλικὰς λίρας στερλίνας.

Ὁ Κροῖτος εἶχε κτηματικὴν κατάστασιν ἀξίαν 1,700,000 λιρῶν, ἐκτὸς μεγάλης ποσότητος χρημάτων, δούλων καὶ ἐπίπλων ἰσῆς ἀξίας· Εἶθιστο δ' αὐτῷ λέγειν, ὅτι πολίτης μὴ ἔχων ἰκανὴν κατάστασιν πρὸς συντήρησιν στρατοῦ ἢ λεγεῶνος, δὲν εἶναι ἀξίος νὰ ὀνομάζηται πλούσιος. Ὁ Φιλόσοφος Σενέκας εἶχε κατάστασιν 2,500,000 λιρῶν. Λέντουλος ὁ μάντις εἶχε 3,500,000 λιρῶν. Ὁ Τιβέριος θανὼν, ἄφηκε 23,625,000 λιρῶν, ἃς ὁ Καλιγούλας ἐδαπάνησεν εἰς διάστημα μείον ἔτους. Ὁ Καῖσαρ, πρὶν λάβῃ ἀξίωμά τι, ἔχρεώσθη 2,995,000 λιρ. ἠγόρασε δὲ τὴν φιλιαν τοῦ Κυρόρου 500,000 λιρῶν, τὴν δὲ τοῦ Λεικίου Παύλου 300,000. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δολοφονίας τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ὁ Ἀντώνιος ὑπέκειτο εἰς χρέος πλέον τῶν 300,000 λιρῶν· ἐδανείσθη τὴν ποσότητα ταύτην κατὰ τὰς Ἰῆδας τοῦ Μαρτίου, καὶ ἀπέδωκεν αὐτὴν πρὸ τῶν Καλενδῶν τοῦ Ἀπριλίου· κατεσπατάλευσε δὲ ὑπὲρ τὰ 147,000,000 λιρῶν ἐκ τῶν δημοσίων θησαυρῶν. Ὁ Ἀπίκιος κατεδαπάνησεν εἰς ἀσωτίας 500,000 λιρῶν. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἔδωκεν εἰς Σερβίλλην τὴν μητέρα τοῦ Βρούτου μαργαρίτην ἀξίας 40,000 λιρῶν. Ἡ Κλεοπάτρα εἰς συμπόσιον ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀντώνιον, νὰ καταπῆ μαργαρίτην ἀξίας 80,000 λιρῶν, ἀναλελυμένον εἰς ὄζον. Κλαύδιος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσώπου, ὁ κομικὸς, κατέπιεν ἕνα ἀξίας 8,000 λιρῶν. Ὁ Καλιγούλας ἐδαπάνησε δι' ἐν δειπνῶν 80,000 λίρας καὶ [ὁ Ἡλιογάβαλος 20,000. Ἡ συνήθης ἀξία δειπνῶν τοῦ Λουκούλλου ἦτο 20,000 λίραι. Ὁ Μεσσάλας ἔδωκε 400,000 λίρας διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντωνίου. Οἱ ἰχθύς οἱ ἐκ τοῦ ἰχθυοστροφείου τοῦ Λουκούλλου ἐπωλήθησαν 35,000 λιρῶν.

(ἐκ τοῦ World in a Pocket book.)

ὑπὸ Α. Β.

— 000 —

Πρωτ. 866.

Ἀριθ.

Διεκ. 406 415.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Ἐκ παρατηρήσεων ὀρθῶν πληροφορηθέντες ὅτι εἶναι ἐπ' ἀνάγκης ὁ ἔλεγχος τῶν γινομένων ἐξετάσεων τῶν δημοδιδασκαλείων νὰ γίνηται ἐξ ἀντιπαροβολῆς καὶ ἐπιγνώσεως, ὅπως ἀποφῆρανται εὐκαταία τῶν πόνων τῶν τε διδασκόντων καὶ τῶν διδασκομένων ἀποτελέσματα, ἐκρίναμεν συμφέρον καὶ ὀρθὸν νὰ συστήσωμεν εἰς ὑμᾶς τὴν ἀκριβῆ τῶν ἐξῆς ἐφαρμογῆν, εἰς ἅπαντα τὰ ἐν τῷ καθ' ὑμᾶς νομῷ δημοδιδασκαλεῖα ἀμφοτέρων τῶν φύλων, δημόσια τε καὶ ἰδιωτικά.

Α'. Οἱ δημοδιδάσκαλοι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων, πρὶν ἢ γείνη αὐτῶν ἐναρξίς, νὰ παραδίδωσιν πρὸς τὴν ἐξεταστικὴν Ἐπιτροπὴν κατάλογον τῶν ἐξετασθησομένων μαθητῶν, εἰς ὃν νὰ ἐμφαίνηται ἀναγραφῆ τῶν ὅσων παρεδόθησαν καὶ εἰς ἃ μέλλουσι νὰ ἐξετασθῶσι μαθήματα, καὶ μέχρι τίνος κεφαλαίου ἢ παραγράφου ἐκάστου αὐτῶν ὀριστικῶς, ὅπως ἐν ταῖς ἐπιούσαις ἐξαμηνιαίαις ἐξετάσεσι καταφαίνηται ἀριθῆλως ἢ γινομένη πρόοδος.

Β'. Τὰ μέλη τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει νὰ ἴναι τὰ αὐτὰ δι' ἀμφοτέρας τὰς κανονισμένας ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξετάσεις τοῦ ἑαυτοῦ· ἐν δὲ τῇ ἀποθέσει τῆς ἀρχῆς ταύτης νὰ παραδίδωσιν εἰς τὰ νέα μέλη τοὺς καταλόγους τοῦ δημοδιδασκάλου ἐπιθεωρημένους ὑπ' αὐτῶν, ὅπως λαμβάνωσιν αὐτοὺς ὑπ' ὄψιν ἢ διάδοχος Ἐπιτροπῆ ἐν ταῖς καθηκούσαις ἐξετάσεσι.

Γ'. Τὰ μέλη τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει νὰ ἴναι ἐκ τῶν νοσημονεστέρων τοῦ δήμου, συμπεριλαμβανομένου αἰείποτε καὶ τίνος τῶν εὐπαιδευτοτέρων κληρικῶν.

Γνωρίζοντες, Κύριε Νομάρχα, ὅτι καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ ἐπαξίως ἐκτιμᾶτε ἡλικία τὰ προσδοκώμενα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοιούτων περὶ τὰς ἐξετάσεις ἀρχῶν κκλά, δὲν ἀμφισβόλλομεν ὅτι θέλετε

συμμορφωθῆ πρὸς τὴν παρούσαν ἡμῶν διαταγὴν, καὶ προσκαλέσητε ἀρμοδίως ὅντινα ἀνήκει νὰ ἐνεργήσῃ πιστῶς τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ἐνταῦθα.

Ὁ Ὑπουργὸς
Σταυρὸς Βλάχος.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὸν ποικίλων περιπετειῶν γέμοντα καὶ περίεργον ὄντως βίον τοῦ νῦν αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων Λουδοβίκου Ναπολέοντος, γεγραμμένον Γαλλιστί ὑπὸ τοῦ Β. enault, μετέφρασεν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὁ καλῶς καὶ ταύτην, καὶ τὴν Γαλλικὴν γινώσκων Κύριος Κ. Βερβάτης, καὶ ἐξέδωκεν ἰδίᾳ δαπάνῃ ὁ ἐν Παρισίοις ἤδη διατρίβων Κ. Μιλτιάδης Γκαρπολάς. Καὶ ἡ πρωτότυπος συγγραφή εἶναι λίαν ἐπιτυχῆς καὶ ἡ μετάφρασις κάλλιστα ἐξεργασμένη. Πιστεύομεν ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο θέλει τύχει τῆς δεούσης δεξιώσεως καὶ δειχθῆ ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι οὔτε ὁ Κύριος Βερβάτης εἰς μάτην ἐκοπίασεν, οὐδὲ ὁ Κύριος Γκαρπολάς τινάλλως ἐδαπάνησεν. Ἄλλοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἐκδόται καὶ μεταφρασταί, ὧν φροῦδῃ ἀποβαίνει ἡ ἐλπίς, ὅψ' ἢς ὀρμώμενοι βιβλιογραφοῦσιν.

— Ἐνηργήθησαν κατ' αὐτὰς μεταθέσεις τινεῖς δημοδιδασκάλων κατ' αἰτησίαν τῶν, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν σχολείων εἰς ἃ οὗτοι ἐναλλάξ μετηνέχθησαν.

— Περὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δύο Ἑλληνικοῖς Σχολείοις διωρίσθησαν βοηθοί, εἰς εἰς ἕκαστον, ἕνεκα τῶν συρρέουσάντων εἰς αὐτὰ πλείστον μαθητῶν προκυστάσεως ἀνάγκης τοῦ νὰ διαιρεθῶσι αἱ πυκνότεραι τάξεις εἰς τμήματα.

— Εἰς τὸ τελεσθῆν τὴν τρίτην τῆς ἐβδομάδος ταύτης ἐπίσημον μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ αἰοδίου Ν. Στουρνάρη ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ὁ γηραιὸς καὶ Σεβάσμιος διδάσκαλος Κύριος Ν. Βάμβας ἐξεφώνησε καταλληλότατον λόγον, συγκινήσαντα ἅπαν τὸ ἀκροατήριον.

— Ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Ὀθωνεῖῳ Πανεπιστημίῳ Κ. Κ. Παπαρρηγοπούλου συνταχθεῖσα ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐκτυπομένη παρὰ τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κορομηλά δημοσιεύεται ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς μηνός. Ἐκτὸς τῆς κατ' οὐσίαν ἀξιολογότητος τῆς βίβλου ταύτης καθίστηται αὐτὴν εὐάρεστον μὲν ἢ τοῦ τύπου λαμπρότης καὶ ἢ τοῦ χάρτου ποιότητος, εὐαπόκτητον δὲ ἢ μεγάλη τῆς τιμῆς μετριότης. Συγχαίρομεν τῇ Ἑλληνικῇ νεολαίᾳ διότι ἀπὸ τίνος ἤδη καιροῦ φιλοτιμοῦνται καὶ συγγραφεῖς καὶ ἐκδόται καὶ τυπογράφοι, τίς νὰ συντάξῃ καὶ δημοσιεύσῃ τὰ καλλίτερα βοηθήματα εἰς τὰς σπουδὰς αὐτῆς.

— Ὁ εὐγενὴς καὶ κόσμιος συντάκτης τῆς ἔφημερίδος τῆς Σμύρνης μετενεγκὼν εἰς τὸν 200 ἀριθμὸν τοῦ φύλλου τοῦ τῆν ἐν τῷ ἀρ. 14 τῆς ἔφημερίδος τῶν μαθητῶν περὶ τοῦ ἱατροῦ Κυρίου Καρακούση σημειώσιν μας αὐτολεξεί, ὑποσημειοῖ τὰδε.

« Ὁ ἱατρός Κύριος Καρακούσης ἀφιχθεὶς τρόντι εἰς Σμύρνην πρὸ τινῶν ἡδὴ ἡμερῶν, παρὰ τοῖς πολυπληθεῖσι φίλοις, τοὺς ὁποίους ταχέως ἐκτήσατο, ἔτυχε τῆς τιμῆς καὶ φιλοξενίας ἧτις ὀφείλεται εἰς νέον ἄνδρα, οὐ μόνον ἐξαιρετικῶς ἐπιδόσαντα εἰς τὴν ἐπιστήμην ἢ ἐπ' ἀπὸ ἐπιπέδου, καθ' ἃ μαρτυροῦσιν ἐξ Ἀθηνῶν συνάδελφοι αὐτοῦ ἐξέχοντες ἐπὶ μαθήσει καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γνησίαν χρησιμότητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ κοσμιότητος. »

Γνωρίζοντες, εἰ καὶ ἐκ φήμης, τὸ εὐγενὲς καὶ τὸ φιλόξενον τῶν κατοίκων τῆς πολιτισμένης ταύτης μεγαλοπόλεως, εἶπομεν πεπειθότες ὅτι εἶπομεν, καὶ ἰδοὺ πληρέστατα ἐπαληθεύσαντα τὰ ῥήματα ἡμῶν Οἱ ἐνταῦθα πολυάριθμοι καὶ σπουδαῖοι φίλοι τοῦ Κυρίου Καρακούση ὁμολογοῦσι τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πλῆρη τοῖς οὕτω δεξιωσαμένοις αὐτὸν χρηστοῖς Σμυρναίοις, συγχαίρομενοι καὶ τοῦτον διὰ τὴν ὑποδοχὴν ἧς ἐπαξίως ἔτυχεν. Ἰσαύτως καὶ ὁ τῆς Ἀμαλθείας ἀξιοτίμος συντάκτης ἐδημοσίευσεν προθύμως πάνυ τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς ἔφημερίδος ἡμῶν περικοπήν, ὅπερ δεικνύει ὅτι ὁμοφρονῶν ταῖς περὶ τοῦ νέου τούτου ιδέαις ἡμῶν, κοινοποιεῖ αὐτὰς τοῖς πολλοῖς καὶ σπουδαίοις ἀναγνώσταις τοῦ πολλῆν ὑπόληψιν πανταχοῦ ἀπολαύοντος φύλλου τοῦ.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὁδὸς Ἀθηνῶν ἀριθ. 274.)